

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 15CoPr/2/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6118397862
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 03. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Klaudia Kosková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2022:6118397862.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Klaudie Koskovej a členov senátu JUDr. Jaroslava Mikulaja a JUDr. Jaroslava Galla, v právnej veci žalobkyne: W. V. K., nar. XX.XX.XXXX, bytom E. XXX/XX, XXX XX B., zast. Kubinec & Partners advokátska kancelária, s.r.o., Tajovského 3, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 36 851 574, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, so sídlom Pribinova 4909/2, 812 72 Bratislava - Staré Mesto, IČO: 00 151 866, o zaplatenie 5.602,50 Eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Zvolen zo dňa 20. 11. 2020, č. k. 12Cpr/1/2019-544, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok okresného súdu vo výrokoch III. a IV. p o t v r d z u j e .
II. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100% do troch dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým súd prvej inštancie rozhodne o ich výške.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd rozhodol tak, že: „I. Žalobu z a m i e t a sčasti istiny 45,71 Eur s 5 %-ným úrokom z omeškania ročne zo sumy 45,71 Eur od 11.10.2016 do zaplatenia.
II. Súd z a m i e t a 5 %-ný úrok z omeškania ročne zo sumy 110,- Eur od 11.10.2016 do zaplatenia.
III. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyni istinu 5.556,79 Eur s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 105,- Eur od 11.01.2016 do zaplatenia, s 5,05 % ročne zo sumy 109,- Eur od 11.02.2016 do zaplatenia, s 5,05 % ročne zo sumy 109,- Eur od 11.03.2016 do zaplatenia, s 5 % ročne zo sumy 109,- Eur od 11.04.2016 do zaplatenia, s 5 % ročne zo sumy 109,- Eur od 11.05.2016 do zaplatenia, s 5 % ročne zo sumy 109,- Eur od 11.06.2016 do zaplatenia, s 5 % ročne zo sumy 109,- Eur od 11.07.2016 do zaplatenia, s 5 % ročne zo sumy 109,- Eur od 11.08.2016 do zaplatenia, s 5 % ročne zo sumy 110,- Eur od 11.09.2016 do zaplatenia, s 5 % úrokom zo sumy 64,29 Eur od 11.10.2016 do zaplatenia, s 5 % ročne zo sumy 110,- Eur od 11.11.2016 do zaplatenia, s 5 % ročne zo sumy 110,- Eur od 11.12.2016 do zaplatenia, s 5 % ročne zo sumy 110,- Eur od 11.01.2017 do zaplatenia, s 5 % ročne zo sumy 114,50 Eur od 11.02.2017 do zaplatenia, s 5 % ročne zo sumy 114,50 Eur od 11.03.2017 do zaplatenia, s 5 % ročne zo sumy 114,50 Eur od 11.04.2017 do zaplatenia, s 5 % ročne zo sumy 114,50 Eur od 11.05.2017 do zaplatenia, s 5 % ročne zo sumy 114,50 Eur od 11.06.2017 do zaplatenia, s 5 % ročne zo sumy 114,50 Eur od 11.07.2017 do zaplatenia, s 5 % ročne zo sumy 114,50 Eur od 11.08.2017 do zaplatenia, s 5 % ročne zo sumy 115,- Eur od 11.09.2017 do zaplatenia, s 5 % ročne zo sumy 115,- Eur od 11.10.2017 do zaplatenia, s 5 % ročne zo sumy 115,- Eur od 11.11.2017 do zaplatenia, s 5 % ročne zo sumy 115,- Eur od 11.12.2017 do zaplatenia, s 5 % ročne zo sumy 115,- Eur od 11.01.2018 do zaplatenia, s 5 % ročne zo sumy 120,50 Eur od 11.02.2018 do zaplatenia, s 5 % ročne zo sumy 120,50 Eur od 11.03.2018 do zaplatenia, s 5 % ročne zo sumy 120,50 Eur od 11.04.2018 do zaplatenia, s 5 % ročne zo sumy 120,50 Eur od 11.05.2018 do zaplatenia, s 5 % ročne zo sumy 120,50 Eur od 11.06.2018 do zaplatenia, s 5 % ročne zo sumy 120,30 Eur od 11.07.2018 do zaplatenia, s 5 % ročne zo sumy 120,50 Eur od 11.08.2018 do zaplatenia, s 5 % ročne zo sumy 121,50 Eur od 11.09.2018 do

zaplatenia, s 5 % ročne zo sumy 121,50 Eur od 11.10.2018 do zaplatenia, s 5 % ročne zo sumy 121,50 Eur od 11.11.2018 do zaplatenia, s 5 % ročne zo sumy 121,50 Eur od 11.12.2018 do zaplatenia, s 5 % ročne zo sumy 121,50 Eur od 11.01.2019 do zaplatenia, s 5 % ročne zo sumy 123,- Eur od 11.02.2019 do zaplatenia, s 5 % ročne zo sumy 123,- Eur od 11.03.2019 do zaplatenia, s 5 % ročne zo sumy 123,- Eur od 11.04.2019 do zaplatenia, s 5 % ročne zo sumy 123,- Eur od 11.05.2019 do zaplatenia, s 5 % ročne zo sumy 123,- Eur od 11.06.2019 do zaplatenia, s 5 % ročne zo sumy 123,- Eur od 11.09.2019 do zaplatenia, s 5 % ročne zo sumy 123,- Eur od 11.08.2019 do zaplatenia, s 5 % ročne zo sumy 124,- Eur od 11.09.2019 do zaplatenia, s 5 % ročne zo sumy 124,- Eur od 11.10.2019 do zaplatenia, s 5 % ročne zo sumy 124,- Eur od 11.11.2019 do zaplatenia, s 5 % ročne zo sumy 124,- Eur od 11.12.2019 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia.

IV. Súd priznáva žalobkyňi právo na náhradu trov konania proti žalovanému v rozsahu 100 percent.
V. Žalobkyňa je povinná zaplatiť na účet Okresného súdu Zvolen doplatok súdneho poplatku 47,50 Eur, do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia.“

2. Rozhodnutie odôvodnil tým, že dospel k záveru, že nárok žalobkyne je v podstatnej miere dôvodný. S argumentom žalovaného o nedostatku právomoci sa nestotožnil. Po vykonanom dokazovaní dospel k názoru, že činnosť žalobkyne vykonávanú v súvislosti s jej najnáročnejšou činnosťou je potrebné považovať za samostatnú odbornú činnosť vo vymedzenom úseku, ktorá zodpovedá charakteristike 5. platovej triedy, podľa nového zákona 3. platovej triedy (to isté), keď týmto vymedzeným úsekom je úsek zápisov práv k nehnuteľnostiam. Súd prihliadol aj na zaraďovanie iných zamestnancov žalovaného vykonávajúcich rovnakú pracovnú činnosť ako žalobkyňa, keď si vyžiadala od Okresného úradu Z. správu ohľadom výberového konania, na ktoré žalobkyňa poukazovala, keď boli prijatí do stálej štátnej služby zamestnanci na oddelenie zápisov práv k nehnuteľnostiam katastrálneho odboru Okresného súdu Bratislava, ktorí boli zaradení do platovej triedy 5. funkcia radca s najnáročnejšou činnosťou samostatná odborná činnosť na úseku katastra nehnuteľností. Poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici 15Co/4/2019 zo dňa 25.09.2019, kde je konštatované ohľadom námietky právomoci. Žalovaný presvedčivo a vyčerpávajúco neargumentoval, prečo by súd nemal právomoc o podanej žalobe rozhodovať. Poukázal aj na rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 26.02.2009, sp. zn. 3Cdo/31/2008, v ktorom spore sa navrhovateľ domáhal určenia platu v konkrétnej platovej triede. Najvyšší súd sa stotožnil so záverom odvolacieho súdu, že o zaradení zamestnanca do určitej platovej triedy je oprávnený rozhodovať iba zamestnávateľ. Súd konštatoval, že žalobkyňa sa nedomáhala zaradenia do určitej platovej triedy. Na podporu správnosti rozhodnutia okresného súdu poukázal aj na uznesenie Krajského súdu Trnava sp. zn. 23Co/368/2014 zo dňa 23.06.2015, v ktorej veci sa navrhovateľka domáhala povinnosti žalovaného zaplatiť určitú sumu s poukazom na zákon č. 313/2001 Z. z. o verejnej službe, a to z dôvodu doplatenia rozdielu medzi tarifným platom pre 9. a 11. platovú triedu. V rámci tohto konania rozhodoval Najvyšší súd SR uznesením zo dňa 23.04.2014, sp. zn. 6Cdo/288/2012, z ktorého záverov vyplynulo, že Najvyšší súd sa vecou zaoberal a konanie nezastavil pre nedostatok právomoci súdov. Ďalej poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 20.06.2011, sp. zn. 5MCdo/9/2009, v ktorom spore sa navrhovateľ domáhal určenia povinnosti zaradenia do určitého platového stupňa, ako aj na náhrady mzdy s príslušenstvom, pričom súd konal na základe mimoriadneho dovolania generálneho prokurátora SR. Ďalej poukázal aj na uznesenie Ústavného súdu SR zo dňa 18.10.2011, sp. zn. III ÚS 452/2011, a to v bode 21. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia. Činnosť žalobkyne vykonávanú v súvislosti s jej najnáročnejšou činnosťou je potrebné považovať za samostatnú odbornú činnosť vo vymedzenom úseku a za túto činnosť jej patrí plat v rozsahu charakteristiky 5. platovej triedy, neskôr 3. platovej triedy. Žalobkyňa vykonávala samostatnú odbornú činnosť, zápisy nevykonávala v súčinnosti s inými subjektami z hľadiska odborného posúdenia, pri zápisoch nebola limitovaná, ani podmienená iným faktorom, ktorý by jej znemožňoval možnosť samostatného úsudku. Ide o odbornú činnosť. Dojednanie o výške mzdy obsiahnuté v pracovnej zmluve, ktorá nie je v súlade s platnými mzdovými predpismi, nebráni úspešnému uplatneniu nároku na vyplatenie mzdy v rozsahu a za podmienok ustanovených mzdovými predpismi. Z hľadiska výšky nárokov na mzdu rozhodujúca je zásadne práca, ktorú pracovník fakticky vykonáva. Tie isté podmienky možno akceptovať aj pod pojem plat. Súd na základe takto zisteného skutkového stavu prikočil k zisteniu platového rozdielu, ktorý odôvodnil a vyšiel v podstate z argumentu žalovaného. Okresný súd nepovažoval za dôvodný ani argument, že žalovaný sa nedostal do omeškania, pretože plnil včas. Poukázal na § 1 ods. 4 Zákonníka práce, kedy sa v danom prípade vychádza z úpravy obsiahnutej v Občianskom zákonníku. Ďalej poukázal na § 517 ods. 2 OZ a § 559 OZ. Žalovaný plnil včas len časť platu, ktorý nebol sporný, avšak s nárokovanou časťou bol v omeškaní, teda neplnil ju ani včas, ani riadne. Rozhodnutie oprel o ustanovenia § 1 ods. 3, § 5 ods. 1, 3, § 25 ods. 1 písm. a/, § 27 ods. 2, 4, 5, § 29 ods. 1, 3 a § 59 ods. 1 písm. b/ zák. č. 400/2009 Z. z., § 9 zák. č.

55/2017 Z. z., bod 8. zák. č. 312/2001 Z. z. Žalobu zamietol čiastočne, a to na základe skutočností, že vo výplatnej páske v októbri 2016 nie je suma 110,- €, ale 64,29 €, preto rozdiel 45,71 € s 5 % úrokom z omeškania ročne z tejto sumy od 11.10.2016 do zaplataenia zamietol. Duplicitne bol uplatnený 5 % úrok z omeškania ročne zo sumy 110,- € od 11.10.2016 do zaplataenia, preto v tejto časti žalobu zamietol. V ostatnom vyhovel žalobkyni, priznal jej sumu 5.556,79 € brutto s príslušenstvom, tak ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP a priznal úspešnej žalobkyni plnú náhradu trov konania.

3. Proti rozsudku podal v zákonnej lehote žalovaný odvolanie, a to proti III. a IV. výroku. Napadnutý rozsudok žiadal zmeniť tak, že súd žalobu zamietne. Uviedol odvolacie dôvody s poukazom na ust. § 365 ods. 1 písm. a), d), f) a h) CSP. Uviedol, že zotrváva na svojom názore, že nie je daná právomoc súdu rozhodovať vo veciach týkajúcich sa zaradenia štátnych zamestnancov do funkcií podľa ustanovení zákona č. 400/2009 Z. z., t. j. nebola splnená procesná podmienka. Má za to, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a žalovaný sa s názorom súdu prvej inštancie v odôvodnení 12 napadnutého rozsudku nestotožňuje z viacerých dôvodov. Žalovaný zotrváva na svojom právnom názore, že žalobca nevykonáva činnosť, ktorá zodpovedá platovej triede 5 (v súčasnosti 3), nakoľko nevykonáva samostatnú odbornú činnosť, ale vykonáva v plnom rozsahu odbornú činnosť vyžadujúcu si spoluprácu aj s inými organizačnými útvarmi, dokonca mimo služobného úradu. V tejto súvislosti namietal výpoveď svedka V. W. N. ako aj R. X. M. Namietal hodnovernosť výpovede svedkyne, nakoľko v rozhodnom období až po súčasnosť nepracovala a nepracuje v pozícii vedúcej oddelenia zápisov práv k nehnuteľnostiam, kde bola žalobkyňa zaradená. Svedkyňa na tomto oddelení nepracuje viac ako 15 rokov. Ďalej namieta hodnovernosť výpovede svedka V. W. N., nakoľko svedok sa žiadnym spôsobom nevyjadroval k pojmom „samostatná odborná činnosť“ a „odborná činnosť vyžadujúca spoluprácu s inými organizačnými útvarmi“ a rozdiel medzi citovanými pojmami. Uvedené skutočnosti podľa žalovaného vie posúdiť súčasný nadriadený žalobkyne V. S. X.. Žalovaný zdôraznil, že žalobkyňa je kontrolovaná vedúcou katastrálneho odboru, čo potvrdil aj svedok vo svojej výpovedi. Výpoveď uvedeného svedka je knižným príkladom zaujatého svedka, jednak vzhľadom na jeho kolegiálne vzťahy so žalobkyňou a jednak z dôvodu, že žalovaný po skončení pracovného pomeru u žalobcu, sa opätovne uchádzal o svoju pozíciu. V tomto smere poukázal na rozhodnutie NS ČR sp. zn. 30Cdo 3577/2008. Vzhľadom na vyššie uvedené preto rozporoval skutkový stav ustálený okresným súdom. Žalovaný preukázal, že žalobkyňa nerieši vzniknutý problém tým spôsobom, že sama je tvorcom dokumentov potrebných pre ďalšie rozhodovanie. Žalovaný v konaní uniesol dôkazné bremeno, že žalobkyňa nevykonáva prácu samostatne, ale je neustále kontrolovaná. Jedná sa teda o kontrolu vyhotovených dokumentov, nie o ich tvorbu. Žalovaný zastáva názor, že príslušný súd neprihliadol na protiargumenty, vyjadrenia, ktoré prezentoval žalovaný v konaní, ani na dôkazy predložené v konaní. Súd sa nedostatočne vysporiadal s dôkazmi, ktoré navrhol žalovaný a na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a nesprávne právne posúdil vec. Žalovaný sa nestotožňuje ani s právnym názorom súdu ohľadom priznaných zákonných úrokov z omeškania. Má za to, že žalovaný sa nedostal do žiadneho omeškania s výplatom funkčného platu. Poukázal na rozhodnutie Okresného súdu Bratislava I. sp. zn. 11CPr/7/2013 zo dňa 10.10.2016, ako aj na právoplatné rozhodnutie Okresného súdu Bratislava I. zo dňa 07.12.2018, sp. zn. 6CPr/4/2012. Žalovaný v predmetnom prípade platil a plnil v lehote splatnosti žalobkyni, a to v súlade s platnou a účinnou právnou úpravou. Až v prípade, že by žalovaný bol zaviazaný na plnenie (doplatenie rozdielu mzdy) právoplatným rozhodnutím, kde bude stanovená lehota splatnosti a túto nedodrží, až vtedy je možné hovoriť o omeškaní zo strany žalovaného. Žalovaný namieta aj priznanie výšky úrokov z omeškania zo sumy hrubej mzdy žalobkyne, nakoľko žalobkyňa by osobne celou takto vyplatenou mzdou nemohla disponovať ani v prípade, ak by jej bola vyplácaná v bežnom pracovnom pomere. Rozhodnutie považuje za nepreskúmateľné, pre absenciu základných náležitostí presvedčivého odôvodnenia súdneho rozhodnutia, čo zakladá inú vadu konania, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. V tejto súvislosti poukázal na odôvodnenie v bode 22 a 25 napadnutého rozhodnutia s tým, že podstatnú časť odôvodnenia napadnutého rozhodnutia tvorí citácia iných súdnych rozhodnutí. Súd sa neopiera o vlastné závery, dokazovanie, ktoré vykonal v danej právnej veci.

4. K odvolaniu žalovanej sa vyjadrila žalobkyňa. Rozsudok okresného súdu navrhla potvrdiť ako vecne správny. K námietke právomoci súdu žalobkyňa uviedla, že rozsudok považuje v celom rozsahu za vecne správny, zákonný a v neposlednom rade za spravodlivý, pričom odvolanie žalovaného považuje vyslovene za účelové s cieľom čo najviac oddialiť súdom uloženú povinnosť žalovaného plniť žalobkyni priznanú sumu spolu s úrokmi z omeškania. Okresný súd sa s námietkou nedostatku právomoci dostatočne vysporiadal v bodoch 18 až 21. V rozsudku veľmi podrobne poukazuje na príslušné

rozhodnutia súdov, ktoré sa touto problematikou zaoberali, ako aj na ustanovenia Civilného sporového poriadku a zákona č. 55/2017 Z. z. o štátnej službe. V konaní nebolo sporné, že na Okresnom súde v Brezne sa viedlo konanie medzi rovnakými stranami sporu pod sp. zn. 5C/180/2016, ktorého predmetom bolo zaplatenie peňažného plnenia ako náhrady platu predstavujúci rozdiel medzi platovou triedou, v ktorej bola žalobkyňa zaradená nesprávne a medzi platovou triedou, v ktorej žalobkyňa podľa najnáročnejšej činnosti, ktorú vykonáva, mala byť zaradená, v dôsledku čoho jej bol vyplácaný nižší plat. Predmetom uplatneného nároku v konaní na Okresnom súde v Brezne bolo doplatenie rozdielu medzi tarifným platom pre 4. platovú triedu a 5. platovú triedu za obdobie od 01.10.2012 do 30.09.2015. Okresný súd v Brezne rozhodol rozsudkom, ktorý bol potvrdený aj rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 15Co/4/2019-608 zo dňa 25.09.2019. Súd prvej inštancie v tomto konaní rozhodoval len o ďalšom období. Je tak absolútne evidentné, že okresný súd pri svojom rozhodovaní vychádzal z právnych záverov prijatých nielen v rozhodnutiach Okresného súdu v Brezne a Krajského súdu v Banskej Bystrici, ale vo vzťahu k námietke právomoci konať vychádzal tiež z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 9Cdo/72/2020, ktorý túto konkrétnu otázku riešil. Okresný súd tak nezhliadol žiaden dôvod, pre ktorý by sa malo odchyliť od takto prijatého právneho záveru o právomoci súdu konať, preto jeho odôvodnenie aj s poukazom na článok 2 ods. 2, ods. 3 CSP je úplne postačujúce a zreteľné. Žalobkyňa sa domáha svojich nárokov voči žalovanému na tom istom právnom základe, ako tomu bolo aj v konaniach vedených na Okresnom súde Brezno, vedených pod sp. zn. 5C/180/2016 a pod sp. zn. 9C/3/2016, o ktorých už bolo právoplatne rozhodnuté a v ktorých bol žalovaný zaviazaný na zaplatenie uplatnených nárokov spolu s príslušenstvom. Rozsudok okresného súdu sp. zn. 9C/3/2016-286 zo dňa 12.10.2018 bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17Co/333/2018-464 zo dňa 14.11.2019. O podanom dovolaní voči rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 17Co/333/2018-464 zo dňa 14.11.2019 bolo rozhodnuté uznesením Najvyššieho súdu SR sp. zn. 9Cdo/72/2020 zo dňa 01.07.2020, kde sa s námietkou nedostatku právomoci vznesenou práve žalovaným v podanom dovolaní vysporiadal Najvyšší súd SR v článku II. ods. 13 predmetného uznesenia. Tieto rozhodnutia poňal do svojho odôvodnenia rozsudku aj súd prvej inštancie, nakoľko nezhliadol žiaden dôvod na to, aby sa o takto ustálenej rozhodovacej praxe odchyľil. Právomoc všeobecného súdu rozhodnúť o doplatení platu štátneho zamestnanca nie je vylúčená ani samotným Civilným sporovým poriadkom. K námietke nesprávneho právneho posúdenia veci žalobkyňa uviedla, že nie je vôbec zrejmé, z čoho žalovaný pri posudzovaní samostatnej odbornej činnosti a odbornej činnosti vyžadujúcej si spoluprácu s inými organizačnými útvarmi vychádza. Tvrdenia žalovaného sú opätovne zavádzajúce a účelové. Dokazovanie prebiehalo rovnako pred súdom prvej inštancie ako aj prebiehalo v právoplatne skončených súdnych konaniach, pričom dôkazy navrhované stranami sporu boli v tomto smere totožné, odlišovali sa len predloženými opismi štátnozamestnaneckého miesta a činnosti žalobkyne, a tiež výpočtom mzdy v dôsledku čerpania dovoleniek alebo v dôsledku PN žalobkyne v rozhodnom období december 2015 až november 2019. Svedecké výpovede R.. X. M. a V.. W.. W. N. boli už vyhodnotené aj v konaní vedenom na Okresnom súde Brezno pod sp. zn. 5C/180/2016 a tiež V.. X. a v neposlednom rade aj výpoveď samotnej žalobkyne. S námietkami vznesenými žalovaným aj v tomto odvolaní sa súdy dostatočným spôsobom vysporiadali a v konečnom dôsledku aj s poukazom na čl. 2 ods. 2 a 3 CSP, súd prvej inštancie nemal žiaden dôvod na to, aby tieto právne závery neaplikoval aj v tomto rozsudku. Poukázal na nález Ústavného súdu SR zo dňa 09.06.2015, sp. zn. III.ÚS 276/2014-29 ohľadom spochybňovania objektívnosti výpovedí svedkov a účastníkov konania iba na základe ich kolegiálneho alebo rodinného, či spoločenského vzťahu. Podotkol, že okresný súd pri rozhodovaní nevychádzal len zo svedeckých výpovedí, ale aj z jednotlivých opisov štátnozamestnaneckých miest žalobkyne. Bez akéhokoľvek bližšieho zdôvodnenia sa zmenila najnáročnejšia činnosť žalobkyne tým, že bolo vypustené slovo „samostatné“, pričom platová trieda zostala zachovaná rovnako, aj činnosti, ktoré žalobkyňa vykonávala. Jediným rozdielom medzi činnosťami vykonávanými v druhej platovej triede je pojem „samostatnosť“. Žalobkyňa pri posudzovaní spôsobilosti listín postupuje samostatne, nie je viazaná žiadnymi priamymi pokynmi a pokiaľ vyhotoví oznámenie o prerušení konania, či inú listinu, sama zodpovedá za túto svoju činnosť, pričom ak pri následnej kontrole vedúca katastra zistí určité pochybenie, žalobkyňa vyhotovený dokument opätovne samostatne opraví. Vo vzťahu k pojmu samostatná odborná činnosť a odborná činnosť zaujal stanovisko aj Krajský súd Banská Bystrica v rozsudku sp. zn. 15Co/4/2019, na ktorý sa súd prvej inštancie plne odvoláva. K nesprávnemu právnomu posúdeniu ohľadne úrokov z omeškania žalobkyňa uviedla, že aj v tomto smere je tvrdenie žalovaného účelové a nepravdivé. Do pozornosti súdu dala uznesenie Ústavného súdu SR zo dňa 04.07.2017 sp. zn. III.ÚS 460/2017. Rozhodnutia súdov, na ktoré žalovaný v odvolaní poukazuje nie sú právne udržateľné práve s ohľadom na rozhodnutia súdov vyššej inštancie. K námietke nepreskúmateľnosti rozsudku žalobkyňa uviedla, že žalobkyňa sa plne stotožňuje s postojom súdu prvej inštancie, ktorý svoj právny

názor oprel o skoršie rozhodnutia súdov skutkovo a právne totožných veciach, kedy sa tieto dotýkali aj samotnej žalobkyne a jej nárokov voči žalovanému za iné žalované obdobie. Poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 16.11.2011, sp. zn. 6Cdo/145/2011. Ak teda v takmer skutkovo a právne totožnej veci bola žalobkyňa a jej kolegyňa voči žalovanému úspešné a na podklade právoplatných rozhodnutí súdu im bol voči žalovanému priznaný nárok na doplatenie rozdielu mzdy spolu s úrokmi z omeškania za konkrétne obdobie, bolo by vyslovene nespravodlivé, ak by v prípade žalobkyne súd rozhodol úplne odlišne, ak sa uplatnený nárok týka len ďalšieho obdobia, v ktorom takýto nezákonný stav trval. V tomto smere je tak rozhodnutie súdu riadne, presvedčivo a dostatočne odôvodnené.

5. Žalobkyňa v odvolacej duplike zotrvala na svojom názore, a námietku žalovaného ohľadom právomoci súdov rozhodovať v predmetnej veci považuje za nedôvodnú a vzhľadom na predošlé rozhodnutia v tejto veci aj za irelevantnú. Taktiež sa nestotožňuje s tvrdením žalovaného, že žalobkyňa vykonáva len odbornú činnosť vyžadujúcu si spoluprácu s inými organizačnými útvarmi aj mimo služobného úradu. Jediným rozdielom medzi činnosťami vykonávanými v druhej platovej triede a tretej platovej triede podľa zákona č. 55/2017 Z.z. je pojem „samostatnosť“. K omeškaniu žalovaného žalobkyňa dodala, že plne zotráva na svojej doterajšej právnej argumentácii.

6. Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal vec podľa § 379, 380 ods. 1, 2 CSP a bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 (a contrario) CSP rozsudok okresného súdu podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil v napadnutých výrokoch III. a IV. rozsudok ako vecne správny.

7. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Podľa ods. 2 ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

8. Preskúmaním veci odvolací súd dospel k záveru, že rozsudok okresného súdu, v napadnutých výrokoch III. a IV., je vecne správny, odvolací súd sa s ním v celom rozsahu stotožňuje a stotožňuje sa aj s argumentáciou žalobkyne uvedenou v jej písomných vyjadreniach k odvolaniu žalovaného a v podrobnostiach na ňu odkazuje. Hoci rozsudok trpí určitými vadami, predovšetkým čo sa týka štruktúry písania rozsudku a prehľadnosti, nemožno mu vytknúť vady, na ktoré poukazuje žalovaný, a to, že by bol nepreskúmateľný pre absenciu základných náležitostí presvedčivého odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Z rozsudku je zrejmé, čoho sa žalobkyňa domáhala, čo tvrdila aj aké dôkazy označila a aké prostriedky procesného útoku použila. Odôvodnenie rozsudku obsahuje vyjadrenie žalovaného ako aj prostriedky procesnej obrany žalovaného. Súd vysvetlil, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, uviedol, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré dôkazy vykonal, ako ich hodnotil podrobne poukázal a citoval skoršie rozhodnutia súdov v skutkovo a právne totožných veciach, od ktorých sa neodklonil a ktoré sa už vysporiadali s námietkami žalovaného uvedenými aj v predmetnom odvolaní. Na zistený skutkový stav aplikoval správne právne normy. Súslednosti jednotlivých častí odôvodnenia a ich obsahové (materiálne) náplne zakladajú súhrnne ich zrozumiteľnosť aj všeobecnú interpretačnú presvedčivosť. V hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť.

9. Odvolací súd vzhľadom na argumentáciu žalovaného predovšetkým zdôrazňuje, že okresný súd, vychádzal z právnych záverov súdov, skutkovo a právne totožných veciach, pričom nevidel žiaden dôvod na odklon od uvedených rozhodnutí. Predchádzajúce konania sa dotýkali aj samotnej žalobkyne a tých istých nárokov voči žalovanému, avšak za iné žalované obdobie (OS Brezno 5C/180/2016-383 zo dňa 22.10.2018 v spojení KS BB 15Co/4/2019 zo dňa 25.09.2019). V týchto konaniach boli vykonané dôkazy, na podklade ktorých okresný súd dospel k rovnakým skutkovým a právnym záverom a od uvedených právnych záverov sa neodklonil.

10. S prihliadnutím na ďalšie odvolacie námietky žalovaného odvolací súd v zhode s okresným súdom poukazuje na predchádzajúce rozhodnutia, z ktorých vychádzal okresný súd a odvolací súd nevidí dôvod na odklon od uvedených rozhodnutí.

11. Pokiaľ sa týka námietky právomoci vznesenej žalovaným odvolací súd v plnom rozsahu odkazuje na skoršie rozhodnutie v skutkovo a právne totožnej veci Krajského súdu Banská Bystrica 15Co/4/2019 zo dňa 25.09.2019, kde rozdiel spočíva len v inom žalovanom období. Námietku odvolací súd nepovažuje za dôvodnú. „Žalovaný presvedčivo a vyčerpávajúco neargumentoval, prečo by súd nemal právomoc o podanej žalobe rozhodovať. Jediná námietka spočíva v tom, že o zaradení zamestnanca do funkcie štátnej služby rozhoduje príslušný služobný úrad a že žiaden všeobecne záväzný právny predpis nepriznáva súdu právomoc rozhodovať o tom, akým spôsobom má ktorýkoľvek služobný úrad postupovať pri zaradení zamestnanca. Okresný súd vo svojom rozhodnutí uviedol, že nerozhodoval o povinnosti zamestnávateľa zaradiť žalobkyňu do určitej platovej triedy a takto neznel ani petit žaloby, teda, že by sa domáhala zariadenia do určitej konkrétnej platovej triedy. V tejto súvislosti odvolací

súd poukazuje rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 26. 2. 2009, sp. zn. 3 Cdo 31/2008, v ktorom spore sa navrhovateľ domáhal určenia platu v konkrétnej platovej triede. Okresný súd Komárno návrhu vyhovel a určil zaradenie navrhovateľa do platovej triedy, na čo Krajský súd v Nitre, ako odvolací súd, tento zmenil a návrh zamietol, pričom v odôvodnení okrem iného uviedol, že o určení, či zaradenie zamestnanca do platovej triedy rozhoduje zamestnávateľ, teda súd nemôže určovacou žalobou rozhodovať o týchto skutočnostiach, pretože to patrí do pôsobnosti zamestnávateľa. Tvrdenie žalovaného v rozhodovanej veci korešponduje s týmto názorom, čo nerozporuje ani odvolací súd, avšak z vyššie uvedeného rozhodnutia vyplýva aj to, že súd môže rozhodovať iba o tom, či je zamestnanec správne zaradený do určitej platovej triedy, platového stupňa alebo nie, z čoho sa potom odvodzuje určenie výšky platu zamestnanca zamestnávateľom, tarifného platu zamestnanca, pretože predpoklady pre posúdenie týchto skutočností sú objektívne stanovené v príslušných právnych predpisoch. Na základe dovolania najvyšší súd sa stotožnil so záverom odvolacieho súdu, že o zaradení zamestnanca do určitej platovej triedy je oprávnený rozhodovať iba zamestnávateľ. V rozhodovanej veci sa navrhovateľ domáhal určenia o zaradení zamestnanca do platovej triedy. Najvyšší súd konštatoval, že rozsudok súdu, ktorý je založený na vecnom posúdení otázok z hľadiska hmotného práva, v sebe aj bez výslovného vyjadrenia zahŕňa záver, že uvedená vec patrí do právomoci súdov a tak isto aj krajský súd, ktorý rozhodoval o odvolaní, vychádzal z toho, že vec patrí do právomoci súdov, pretože navrhovateľ vyvodzoval svoj nárok z pracovnoprávneho vzťahu. Najvyšší súd prisvedčil správnosti záveru odvolacieho súdu, že súd je oprávnený rozhodovať, resp. iba preskúmať správnosť takéhoto zaradenia zamestnanca do príslušnej platovej triedy, o ktorom rozhodol zamestnávateľ. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd v tejto veci konštatuje, že žalobkyňa sa nedomáhala zaradenia do určitej platovej triedy.

12. Na podporu správnosti rozhodnutia okresného súdu odvolací súd poukazuje aj na uznesenie Krajského súdu Trnava sp. zn. 23 Co/368/2014 zo dňa 23. 6. 2015, v ktorej veci sa navrhovateľka domáhala povinnosti žalovaného zaplatiť určitú sumu s poukazom na zákon č. 313/2001 Z. z. o verejnej službe, a to z dôvodu doplatenia rozdielu medzi tarifným platom pre 9. a 11. platovú triedu. V rámci tohto konania rozhodoval Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením zo dňa 23. 4. 2014, sp. zn.: 6 Cdo/288/2012, z ktorého záverov vyplynulo, že najvyšší súd sa vecou zaoberal a konanie nezastavil pre nedostatok právomoci súdov, ani súdu nevytkol, že by takto uplatnený nárok na konkrétne plnenie nemohol byť takto žalovaný. Zo záverov tiež vyplynulo, že je potrebné posúdiť, či činnosti vykonávané navrhovateľkou zodpovedajú alebo nezodpovedajú opisu pracovnej činnosti uvedené v katalógu.

13. Odvolací súd taktiež poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 20. júna 2011, sp. zn. 5 M Cdo 9/2009, v ktorom spore sa navrhovateľ domáhal určenia povinnosti zaradenia do určitého platového stupňa ako aj náklady mzdy s príslušenstvom, pričom súd konal na základe mimoriadneho dovolania Generálny prokurátor Slovenskej republiky. Z odôvodnenia vyplýva, že Najvyšší súd poukazuje na svoje skoršie rozhodnutie, a to rozsudok zo dňa 30. novembra 2004, sp. zn. 2 Cdo 88/2004 v ktorom uviedol, že žaloba na splnenie povinnosti (vtedy podľa § 80 písm. b) O. s. p.) môže mať úspech, t. j. súd mu v rozsudku vyhovie, aj zistí, že žalovaný porušil určité žalobcovo právo tým, že nesplnil svoju povinnosť zodpovedajúcu tomuto právu žalobcu, ktorá pre neho vyplýva zo zákona, z právneho vzťahu alebo z porušenia práva. Cieľom je obnoviť porušené právo žalobcu, teda ide o reparáciu. Poskytnutie ochrany hmotnému právu žalobcu prostriedkami občianskeho procesného práva predpokladá také znenie žalobného návrhu, ktorý bude možné vykonať v prípade, že žalovaný dobrovoľne nesplní súdom uloženú povinnosť. Dospel k záveru, že taká žaloba je zásadne prípustná, keďže otázku, či je zamestnanec zaradený do správnej platovej triedy, je otázkou, ktorú súd nepochybne môže preskúmať, pretože predpoklady takéhoto zariadenia sú objektívne stanovené v mzdovom predpise, pričom odkázal na R 14/1978. Takej žalobe je možné vyhovieť len vtedy, ak spĺňa všetky procesné požiadavky.

14. Odvolací súd poukazuje na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 18. októbra 2011, sp. zn. III. ÚS 452/2011 - 10, ktorým odmietol sťažnosť zamestnávateľa vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Rožňava zo dňa 6. decembra 2010, sp. zn. 5 C/45/2009 a rozsudkom Krajského súdu v Košiciach zo dňa 27. apríla 2011, sp. zn. 5 Co/55/2011. V sporovom konaní sa navrhovateľka domáhala zaplata sumy 793,33 EUR s príslušenstvom z dôvodu, že ide o nárok, ktorý uplatňuje na tom základe, že sťažovateľka (zamestnávateľ) ju zle zaradila do 8. platovej triedy, pričom mala byť zaradená do 9. platovej triedy, z čoho vyplýva uplatnený nárok ako rozdiel oproti mzde, ktorá jej mala byť priznaná. Okresný súd nároku vyhovel, pričom posudzoval najnáročnejšiu prácu navrhovateľky, pričom dospel k záveru, že v danom prípade splnila podmienky pracovnej činnosti pre

zaradenie do 9. platovej triedy podľa katalógu pedagogických zamestnancov. Na odvolanie krajský súd rozsudok potvrdil. Ústavný súd okrem iného poukázal na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva tiež ústavného súdu, pričom konštatoval ústavnú konformnosť odôvodnenia tohto rozhodnutia, pričom boli preukázané všetky rozhodujúce skutočnosti. Z tohto rozhodnutia nevyplýva, že by ústavný súd zistil podstatnú vadu nedostatku právomoci súdu rozhodovať o tomto nároku, pričom závery všeobecných súdov akceptoval“.

15. Z § 1 zákona č. 400/2009 Z. z. vyplýva, že tento zákon upravuje štátnozamestnanecké vzťahy v súvislosti s vykonávaním štátnej služby štátnymi zamestnancami. Z ust. § 125 tohto zákona jednoznačne vyplýva, že spory medzi štátnym zamestnancom a služobným úradom o nároky zo štátnozamestnaneckých vzťahov prejednávajú a rozhodujú súdy. Je nepochybné, že v danej veci ide o spor medzi žalobkyňou, ktoré je štátna zamestnankyňa a žalovaným, ktorý je služobným úradom, pričom žalobkyňa uplatňuje nárok z tohto vzťahu, a to doplatenie mzdy. Aj z tohto ustanovenia nepochybne vyplýva, že v zmysle daného zákona na prejednávanie vecí je právomocný súd.

16. Aj nová právna úprava, ktorá nahradila zákon č. 400/2009 Z. z., a to zákon č. 55/2017 Z. z. zákon o štátnej službe v § 176 obsahuje rovnakú právnu úpravu, v znení: „Spor medzi štátnym zamestnancom a služobným úradom týkajúci sa štátnozamestnaneckého vzťahu prejednáva a rozhoduje súd podľa Civilného sporového poriadku.“ Na základe uvedeného odvolací súd preto vyslovuje záver, že námietka ohľadom nedostatku právomoci všeobecných súdov rozhodovať o danej veci nie je dôvodná.“

17. Odvolací súd sa nestotožňuje ani s námietkou žalovaného, že okresný súd vychádzal z nesprávnych skutkových záverov a z nesprávneho právneho posúdenia veci, ktoré vyplynuli z vykonaného dokazovania. Namietal vyhodnotenie vykonaných dôkazov - výpovede svedkov R.. X. M. a V.. W.. W. N. s tým, že uvedené skutočnosti vie posúdiť súčasný nadriadený žalobkyne, a to V.. S. X.. Odvolací súd posúdiac výpoveď svedkyne R.. X. M., s prihliadnutím na vyhodnotenie jej výpovede súdom prvej inštancie aj v predchádzajúcich právoplatne ukončených konaniach nedospel k záveru, že by jej výpoveď bola nehodnoverná, rozporná, resp. nepoužiteľná pre zistenie skutkového stavu v predmetnej veci, preto súd tento dôkaz mohol urobiť základom pre zistenie skutkového stavu v predmetnej veci. Obdobne odvolací súd vyvodil záver aj o výpovedi svedka V.. W.. W. N., ktorý mal dostatočné skúsenosti a kvalifikačné predpoklady pre to, aby sa mohol odborne vyjadriť k činnosti žalobkyne. Námietky ohľadom jeho nehodnovernosti, ako aj zaujatosti pre dôvody uvedené v odvolaní žalovaným odvolací súd nepovažuje za také, ktoré vzhľadom na všetky vykonané dôkazy by jeho výpoveď spochybnili. Odvolací súd zároveň v tejto súvislosti zdôrazňuje, že pre rozhodnutie predmetnej veci nebola tým jediným a rozhodným dôkazom pre rozhodnutie veci, ale okresný súd komplexne vyhodnotil všetky vykonané dôkazy. Okresný súd pre rozhodnutie použil tie skutkové poznatky z výpovedi svedkov, ktoré boli podstatné pre rozhodnutie danej veci.

18. Námietka žalovaného, že žalobkyňa nevykonáva samostatnú odbornú činnosť, ale len odbornú činnosť, nie je dôvodná. V konaní bolo nepochybne preukázané, že žalobkyňa činnosť vykonávala samostatne, zápisy nevykonávala v súčinnosti s inými subjektami z hľadiska odborného posúdenia, pri zápisoch nebola limitovaná ani podmienená iným faktorom, ktorý by jej znemožňoval možnosť samostatného úsudku. Okresný súd správne vyvodil závery ohľadom tejto činnosti, pričom správny je aj jeho záver ohľadom skutočnosti, že ide o odbornú činnosť. Žalovaný neunesol dôkazné bremeno, že činnosť žalobkyne by nebola samostatnou odbornou činnosťou, neposkytol žiaden dôkaz o bližšom popise tejto činnosti, ktorá by bezpochyby bližšie definovala túto činnosť tak, aby nemohlo dôjsť k jej zámene, čomu samozrejme zodpovedá aj primerané finančné ohodnotenie. Pojem samostatná odborná činnosť a odborná činnosť, ktoré sú podstatnou okolnosťou posúdenia danej veci zostal tak v teoretickej rovine, všeobecným pojmom, čo môže byť aj zneužívané v neprospech zamestnancov. Zjednodušene by sa dalo povedať, že odborná činnosť vyžaduje určité špecifické znalosti pre výkon takejto činnosti, pričom doplnený zvrät „samostatná“ znamená, že sa vykonáva s vlastnou zodpovednosťou a výstupom je výsledok, ktorý je výsledkom odbornej činnosti jeho tvoreľa. Činnosť žalobkyne je bezpochyby samostatná a odborná. Nedošlo k žiadnej zmene, ktorá by prekvalifikovala samostatnú odbornú činnosť žalobkyne na odbornú činnosť, okrem zmeny opisu, čo navádza k záveru, že išlo o účelový krok. Odvolací súd nezdieľa názor žalovaného, že pod výsledkom samostatnej odbornej činnosti je potrebné vidieť iba rozhodnutie v správnom konaní. To, že výsledkom samostatnej odbornej činnosti musí byť vydanie rozhodnutia v správnom konaní, z ničoho nevyplýva. Nič nebráni žalovanému bližšie definovať tieto činnosti tak, aby boli určité a zrozumiteľné. Správne žalobkyňa uviedla, že pokiaľ by platili argumenty žalovaného, žalobkyňa by bola odopretá spravodlivosť, teda možnosť domáhať sa svojho práva na súde, čo nie je prípustné. Odvolací súd sa s týmito závermi žalobkyne stotožňuje, pričom postup žalovaného považuje sa neakceptovateľný. Pojem samostatná odborná činnosť a odborná činnosť je vágny vytvárajúci priestor pre špekulácie. Odvolací súd poukazuje na staršie rozhodnutia, ktoré sú v

zásade aplikovateľné aj dnes, a to R 31/1965: Pre výšku odmeny za vykonanú prácu je rozhodujúce, aké práce pracovník v podniku v skutočnosti vykonával a do akej funkcie mal byť zaradený podľa opisu vykonávaných prác v rámci nomenklatúry funkcií platnej v žalovanom podniku. Nie je rozhodujúce, aká odmena bola medzi účastníkmi pracovného pomeru dohodnutá vopred. R 8/1967: Dojednanie o výške mzdy obsiahnuté v pracovnej zmluve, ktorá nie je v súlade s platnými mzdovými predpismi, nebráni úspešnému uplatneniu nároku na vyplatenie mzdy v rozsahu a za podmienok ustanovených mzdovými predpismi. Z hľadiska výšky nárokov na mzdu rozhodujúca je zásadne práca, ktorú pracovník fakticky vykonáva. Tie isté podmienky možno akceptovať aj pod pojem plat.

19. Okresný súd teda dostatočne zrozumiteľne a podrobne analyzoval samotný pojem, ktorý je rozhodujúci pre posúdenie nároku žalobkyne, a to „samostatná odborná činnosť“, pričom správne vychádzal aj z predchádzajúcich rozhodnutí v obdobných veciach (rozsudok OS Brezno 5C/180/2016 - 383 zo dňa 22.10.2018 v spojení s rozhodnutím KS BB 15Co/4/2019-608 zo dňa 25.09.2019; rozsudok č.k. 9C/3/2016-286 zo dňa 12.10.2018 v spojení s rozsudkom KS BB sp. zn. 17Co/333/2018 - 464 zo dňa 14.11.2019 a uznesenie NS SR sp. zn. 9Cdo/72/2020 zo dňa 01.07.2020).

20. Žalovaný žalobkyni vyplácal plat v nižšej platovej triede. Súd prvej inštancie s poukazom na uvedené posúdil zistený skutkový stav po právnej stránke správne a žalovaný bezdôvodne uplatňuje odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP. Výšku priznaného nároku žalovaný v odvolaní nenamietal. Námietky žalovaného proti základu nároku odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodné.

21. Odvolací súd sa nestotožnil ani s argumentáciou žalovaného ohľadom úroku z omeškania vzhľadom na charakter uplatneného nároku, ako aj s poukazom na to, že žalovaný sa nedostal do žiadneho omeškania s výplatom funkčného platu, pretože plnil včas. Odvolací súd zdôrazňuje, že mzda, sa priznáva brutto, odvodové povinnosti si v danom prípade plní zamestnávateľ. Zák. č. 400/2009 Z.z. v § 59 ods. 1 písm. b) jednoznačne upravuje, že štátny zamestnanec má právo na plat podľa tohto zákona, ten sa priznáva vždy brutto a z neho sa vždy vypočítavajú potom odvody, dane, tak ako na to správne poukázal aj okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia.

22. Okresný súd rozhodol správne, keď vyhovel žalobe aj v časti uplatnených úrokov z omeškania odo dňa splatnosti rozdielu na brutto plate, za ten ktorý mesiac. Žalovaný poukazyval na rozhodnutie Okresného súdu Bratislava I. opierajúce sa o rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/160/2011 zo dňa 10.10.2012, podľa ktorého sa žalovaný dostane do omeškania s plnením peňažného záväzku až márnym uplynutím lehoty na plnenie určenej v rozsudku.

23. V uznesení sp. zn. 7Cdo/160/2011 z 10. októbra 2012 sa Najvyšší súd Slovenskej republiky žiadnym spôsobom nezaoberal otázkou nároku na úroky z omeškania z náhrady mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru okamžitým zrušením, keď dovolanie ako neprípustné odmietol.

24. Existenciu nároku na úroky z omeškania pri omeškaní s výplatom funkčného platu podľa zákona o štátnej službe č. 312/2001 Z. z. je možné vyvodiť aj z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo/267/2013 z 27. augusta 2014. V uvedenej veci neboli úroky z omeškania žalobkyni priznané len z dôvodu, že sa žalovaný služobný úrad do omeškania podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka nedostal.

25. Podľa uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/246/2010 z 01.07.2012 k omeškaniu na strane zamestnávateľa s plnením náhrady mzdy pri neplatnom skončení pracovného pomeru dochádza u jednotlivých náhrad mzdy spravidla za ten ktorý mesiac podľa toho, keď u nich nastala splatnosť a nie až právoplatnosťou rozsudku o určení neplatnosti skončenia pracovného pomeru.

26. Odvolací súd poukazuje na rozhodnutie OS Košice II, v ktorej veci konal Najvyšší súd Slovenskej republiky pod sp. zn. 2Cdo/76/2011 kde predmetom konania bol nárok na náhradu platu počas trvania štátnozamestnaneckého pomeru. Najvyšší súd Slovenskej republiky výslovne uviedol, že aj pri štátnozamestnaneckom pomere je potrebné vychádzať aj bez výslovného odkazu zákona č. 312/2001 Z. z. o štátnej službe na § 1 ods. 4 Zákonníka práce z toho, že ak zamestnávateľ mešká s výplatom platu a plat neposkytne v dohodnutej dobe a v prípade absencie takejto dohody najneskôr do konca nasledujúceho kalendárneho mesiaca, je v omeškaní, pretože aj zákon o štátnej službe odkazuje na ustanovenia § 129 až 132 Zákonníka práce upravujúce splatnosť mzdy a splatnosť náhrady mzdy. Práve splatnosť náhrady mzdy je tou právnou skutočnosťou, na základe ktorej môže oprávnený zamestnanec požadovať od zamestnávateľa úrok z omeškania v prípade neplatenia platu riadne a včas. Podľa tohto rozhodnutia prináleží aj štátnemu zamestnancovi úrok z omeškania odo dňa splatnosti mzdy alebo náhrady mzdy za každý jednotlivý mesiac osobitne, nie až od uplynutia lehoty na plnenie podľa rozsudku súdu.

27. Podľa § 120 zákona č. 400/2009 Z. z. sa na štátnozamestnanecké vzťahy primerane používali aj ustanovenia Zákonníka práce o splatnosti a o výplate mzdy (§ 129, § 130 ods. 2), podľa ktorej sa mzda vypláca vo výplatných termínoch dohodnutých v pracovnej zmluve alebo kolektívnej zmluve. Odo dňa

nasledujúceho po márnom uplynutí lehoty na výplatu platu štátneho zamestnanca v správnej výške sa žalovaný dostal do omeškania so splnením peňažného dlhu a podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka (z dôvodu, že zákon č. 400/2009 Z. z. osobitné ustanovenia o omeškaní a úrokoch z omeškania neobsahuje) a vzniká žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi aj úroky z omeškania vo výške určenej nariadením vlády č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka. Plat je povinný žalovaný doplatiť v brutto vyjadrení, čo je zrejmé z § 114 zákona o štátnej službe a z odkazu v § 120 zákona o štátnej službe na ustanovenia Zákonníka práce § 129 až 132 upravujúce spôsob výplaty mzdy a vykonávanie zrážok zo mzdy.

28. Odvolací súd zdôrazňuje, že žalovaný plnil včas len časť platu, ktorý nebol sporný, avšak s nárokovanou časťou zo strany žalobkyne v predmetnom konaní bol v omeškaní, teda žalovaný uvedenú nárokovanú časť neplnil ani včas, ani riadne.

29. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol v súlade s ustanovením § 396 ods. 1 CSP, § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP, keď v odvolacom konaní bola v celom rozsahu úspešná žalobkyňa, preto jej odvolací súd priznal náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu, pričom o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

30. O veci senát krajského súdu rozhodol pomerom hlasov členov senátu 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Ak zákon na podanie nevyžaduje osobitné náležitosti, v podaní sa uvedie,

- a) ktorému súdu je určené,
- b) kto ho robí,
- c) ktorej veci sa týka,
- d) čo sa ním sleduje a
- e) podpis.

(§ 127 ods. 1 CSP)

Ak ide o podanie urobené v prebiehajúcom konaní, náležitosťou podania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania (§ 127 ods. 2 CSP).

Strany konania majú možnosť zvoliť si advokáta alebo obrátiť sa na Centrum právnej pomoci so žiadosťou o poskytnutie právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP). Žiadateľ, u ktorého hrozí nebezpečenstvo zmeškania lehoty, môže zároveň so žiadosťou požiadať centrum o predbežné poskytnutie právnej pomoci (§ 11 ods. 1 zákona č. 327/2005 Z.z.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa predchádzajúceho odseku neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Ak má dovolanie vady podľa § 429 a dovolateľ na výzvu súdu prvej inštancie na odstránenie väd neodstráni vady, následkom neodstránenia väd dovolania je odmietnutie dovolania.